
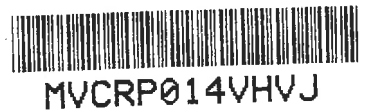

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 12. 12. 2015
podpis: [podpis]

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0613 r

V Praze dne 12. 12. 2015
Č. j.: MV-75167-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako správní orgán příslušný podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podali manželé, pan [jméno], nar. [datum], Daškesan – Ázerbajdžán, (dále jen „žadatel“), a paní [jméno], roz [datum], á, nar. [datum] Čarencavan – Arménie, (dále jen „žadatelka“), oba trvale byttern [adresa] státní občané Arménie, (dále společně jen „žadatelé“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 7. 4. 2015, č. j. VS-3805/835.3/2-2014, kterým nebylo vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), a rozhodl takto:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění:

I.

Žadatelé společně požádali prostřednictvím Úřadu městské části Praha 9 dne 23. 12. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žadatelé jsou státními občany Arménie, na území České republiky se zdržují od roku 1992, kdy požádali pro sebe a své děti o přiznání postavení uprchlíků; v roce 1995 jejich žádosti nebylo vyhověno. Trvalý pobyt jim byl povolen ke dni 16. 4. 2003. Žadatelé jsou manželé od roku 1982, mají dvě již zletilé děti, které již státní občanství České republiky nabyly.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2014 byli žadatelé v souladu s § 47 správního řádu informováni o zahájení správního řízení, byli poučeni, že podle § 36 a 38 správního řádu mají právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své

stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Zároveň bylo řízení o žádosti s odkazem na § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno a žadatelé byli vyzváni, aby předložili doklady nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu a k prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Žadatelé požadované doklady doložili dne 14. 1. 2015.

K přestupku proti zákonu č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), viz níže, žadatel uvedl, že uloženou pokutu uhradil a jednalo se o jeho jediné pochybení, takže při respektování zásady proporcionality jeho protiprávní jednání nebylo závažné. Pro případ, že by správní orgán dospěl k jinému závěru, požádal o prominutí nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství vzhledem k výše uvedené skutečnosti a také s ohledem na časový odstup a s přihlédnutím k tomu, že se v České republice zdržuje již od roku 1992 a jeho děti již nabyly státní občanství České republiky.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí dospělo k závěru, že žadatelé prokázali splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. mají na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu nejméně 5 let před podáním žádosti, nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin a pohovorem před Úřadem městské části Praha 9 dne 23. 12. 2013 prokázali znalost českého jazyka podle vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Pokud jde o podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. podmínku prokázání pozbytí dosavadního státního občanství, s odkazem na § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), (dále jen „zákon č. 186/2013 Sb.“), se pozbytí dosavadního státního občanství od 1. 1. 2014 pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

Žadatelka navíc splňuje i podmínku podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť u ní nebylo zjištěno porušování povinností v uvedených oblastech. Žadatel však podmínku podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství nesplňuje, neboť ze stanoviska cizinecké policie připojeného k žádosti

vyplývá, že se v roce 2012 dopustil porušení pobytového režimu cizinců, konkrétně přestupku podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, tím, že na požádání policie neprokázal svoji totožnost platným cestovním dokladem, a byl pokutován částkou 500 Kč.

Ministerstvo vnitra nevyužilo možnosti prominout žadateli nesplnění podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství z důvodů hodných zvláštního zřetele, které v případě žadatele nebyly shledány, přičemž bylo přihlédnuto k tomu, že k porušení pobytového režimu cizinců došlo méně než 3 roky před vydáním rozhodnutí o žádosti. Žadatel navíc nedoložil svůj rodný list s doložkou Apostille, listina proto nemá charakter veřejné listiny, jež by vylučovala pochybnosti o jeho totožnosti. Z úřední činnosti je přitom Ministerstvu vnitra známo, že v obdobných případech státní občané Arménie narození na území Ázerbajdžánu listiny s doložkou Apostille předkládají. V případě žadatelky nebyla pozitivně hodnocena její pracovní integrace, když se od roku 2005 pracovní angažovala jen krátkodobě, jinak byla vedena jako osoba bez zdanitelných příjmů nebo jako uchazečka o zaměstnání na úřadu práce; v současné době je na úřadu práce evidována již od roku 2010. Z výše uvedených důvodů rozhodlo Ministerstvo vnitra společně žádosti nevyhovět. Rozhodnutí bylo oběma žadatelům doručeno dne 11. 4. 2015.

III.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 4. 2015, č. j. VS-3805/835.3/2-2014, podali žadatelé dne 23. 4. 2015 včasný rozklad.

Žadatelé v rozkladu označují napadené rozhodnutí za nezákonné a nesprávné. Porušení zvláštního právního předpisu samo o sobě nemusí zakládat nesplnění zákonné podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť porušení povinnosti musí být hodnoceno z hlediska proporcionality, s přihlédnutím k závažnosti a okolnostem daného porušení. I v případě shledaného porušení zvláštního právního předpisu je pak správní orgán povinen provést správní úvahu dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, neboť okolnosti by mohly představovat důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by bylo možné nesplnění uvedené podmínky žadateli prominout. V této souvislosti žadatel poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu o posuzování přiměřenosti. Správní orgán se podle žadatelů v napadeném rozhodnutí nevypořádal s vyjádřením žadatelů ani s existující judikaturou a pouze konstatoval, že žadatel podmínku nesplňuje, a nepřistoupil k posouzení možnosti prominutí jejího nesplnění, přestože o ně žadatel ve svém vyjádření výslovně žádal. Důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž mu měl správní orgán nesplnění zmíněné podmínky prominout, spatřuje žadatel v ojedinělosti porušení zákona, uhrazení pokuty, delší době, která uplynula

od spáchání přestupku i v celkovém chování žadatele po dobu jeho pobytu na území České republiky.

Žadatelé nesouhlasí také se závěrem správního orgánu I. stupně ve věci pracovní integrace žadatelky a uvádějí v rozkladu, že žadatelka se obtížně uplatňuje na trhu práce kvůli svému věku, dosaženému vzdělání i kvůli cizímu státnímu občanství. I v době, kdy byla vedena na úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání, vykonávala práce na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, v letech 2010-2011 absolvovala rekvalifikační kurz a byla také dobrovolnicí u Armády spásy. Tyto aktivity podle žadatelů správní orgán při posuzování žádosti nezohlednil. Žadatelé dále argumentují tím, že pracovní integrace žadatele není zákonnou podmínkou pro udělení státního občanství České republiky, přestože jsou si vědomi její důležitosti. Správní orgán I. stupně si tak podle nich stanovuje podmínky nad rámec zákona o státním občanství a nepostupuje v souladu se zákonem. Uvádějí, že mají k České republice trvalý, pevný a úzký vztah; bratr žadatelky s rodinou již české státní občanství získal, celá širší rodina je tedy v České republice integrována.

Pokud jde o doložení rodného listu žadatele s doložkou Apostille, které podle žadatele není možné, neboť ázerbajdžánské úřady odmítají komunikovat se státními občany Arménie, uvádí žadatel, že na území České republiky pobývá již 20 let a ani v rámci azylového a pobytového řízení jeho totožnost nikdo nikdy nezpochyboval. Žadatelé uvádějí, že nemají informace o tom, že by arménští občané narození na ázerbajdžánském území předkládali matriční doklady s příslušnými ověřeními, a proto se domnívají, že Ministerstvo vnitra postupovalo v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žádají o přezkoumání neprominutí podmínky doložení rodného listu žadatele bez ověření Apostille, neboť i bez tohoto ověření je možné zjistit skutečný stav věci.

Žadatelé proto žádají o přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho následnou změnu v tom smyslu, že se jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhovuje.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Žadatel nesplňuje podmínku podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a v rozkladu se pokouší bagatelizovat své porušení zákona o pobytu cizinců. Ministr vnitra vzal, ve shodě se závěry Ministerstva vnitra, v úvahu,

ALE TO BYLO BAGATELNI!

že k přestupku došlo v relativně nedávné době před vydáním rozhodnutí (v roce 2012) a že cizinecká policie vyhodnotila škodlivost jednání žadatele jako nikoli zanedbatelnou, když za ně žadatele postihla uložením pokuty, a rozhodl žadateli nesplnění této podmínky neprominout.

Ministr vnitra v této souvislosti poukazuje na to, že smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po (celou) dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy (zde upravující pobytový režim cizinců), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec státní občanství České republiky nenabyl (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 – 105).

K námitce žadatelů, že správní orgán I. stupně v případě žadatele neprovedl správní úvahu podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, ministr vnitra uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Ministerstvo vnitra vzalo vyjádření žadatele k prominutí nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství v potaz a že úvahu podle § 11 odst. 4 cit. zákona provedlo na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí.

Žadatel žádá o prominutí vyšší formy ověření svého rodného listu s doložkou Apostille z důvodu těžko překonatelné překážky, přičemž argumentuje nepřátelskými vztahy mezi Arménií, jejímž je občanem, a Ázerbajdžánem, kde se narodil. Žadatelé v rozkladu neuvádějí, z jakého zdroje čerpají své informace o tom, jaké listiny předkládají Ministerstvu vnitra arménští státní občané narození na území Ázerbajdžánu. Z rozhodovací praxe Ministerstva vnitra je nicméně ministru vnitra známo, že tyto osoby ve stejných případech předkládají své matriční doklady i s příslušným ověřením. Tvrdí-li žadatel, že dosud české úřady neměly s prokazováním jeho totožnosti problém, postrádá toto tvrzení z hlediska řízení o žádosti udělení státního občanství České republiky relevanci.

V otázce nedostatečné pracovní integrace žadatelky se ministr vnitra ztotožňuje se závěry Ministerstva vnitra. Její nejdelší – dvouletý – pracovní poměr skončil v roce 2005 a od té doby se žadatelka pracovní angažovala jen krátkodobě, popř. byla vedena na úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání. V současné době je na úřadu práce evidována již od r. 2010. V příloze rozkladu žadatelka předkládá oznámení Diplomatického servisu o nepřijetí do pracovního poměru s tím, že podmínkou pro přijetí je české státní občanství. Ministr vnitra v této souvislosti konstatuje, že je na žadatelce vyhledávat si taková zaměstnání, jejichž kvalifikační požadavky bude splňovat.

K námitce žadatelů, že Ministerstvo vnitra svévolně nad rámec zákona o státním občanství rozšiřuje podmínky udělení státního občanství České republiky, ministr vnitra uvádí, že na udělení státního občanství České republiky neexistuje právní nárok. Správní orgán je nejen oprávněn, ale dokonce povinen při posuzování žádosti zkoumat nejen splnění zákonných podmínek ze strany žadatelů, ale i další skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení úrovně integrace žadatelů včetně jejich integrace pracovní, a posoudit, zda udělení státního občanství České republiky představuje dovršení celkového začlenění žadatelů do české společnosti. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky. Tento právní názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51. Výše uvedené platí tím spíše pro úvahu Ministerstva vnitra v rámci § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, zda lze žadateli nesplnění jedné ze zákonných podmínek prominout.

Je tedy věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhoví či nikoliv, a to dokonce i za předpokladu, že žadatelka splňuje všechny podmínky pro udělení státního občanství, tak jak jsou stanoveny v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Na podporu tohoto stanoviska lze uvést usnesení Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, v němž se uvádí, že *v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.* Ve svém usnesení ze dne 17. 5. 2007, č. j. II. ÚS 624/06 pak Ústavní soud přímo konstatoval, že *není základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí a že zákon o nabývání a pozbývání českého státního občanství nezakotvuje nárok na získání občanství při splnění zákonných podmínek, ale pouze možnost toto získat.* Pokud jde o podmínky pro udělení státního občanství stanovené v zákonu o státním občanství, jde podle Ústavního soudu o *formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.*

Také podle mezinárodního práva je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. V rámci správního rozhodování je každá žádost o udělení státního občanství posuzována individuálně a z více hledisek, při respektování soukromého zájmu žadatelů i veřejného zájmu státu. Pokud zde zůstává pochybnost o tom, zda jsou oba výše uvedené zájmy v souladu, žádosti o udělení státního občanství České republiky se nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že žadatelka podmínky stanovené

k udělení státního občanství České republiky v době rozhodování o žádosti formálně splňuje.

Na základě výše uvedeného a podkladů obsažených ve spisovém materiálu proto ministr vnitra v souladu s právním názorem rozkladové komise rozhodl, že se ztotožní s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 4. 2015, č. j. VS-3805/835.3/2-2014, kterým byla žádost žadatelů zamítnuta.

Poučení: proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

